

ÎNCĂ O DATĂ

Hot Springs – Arkansas

Bună dimineața, prieteni sau bună ziua. Mi s-a stricat ceasul, așa că nu știu ce oră este. (Un frate spune: „Este încă dimineață.”). Este dimineață, așa-i? În ordine.

Oricum, noi trăim deja în veșnicie, așa că timpul nu mai contează. Pentru mine timpul a încetat atunci când Isus Hristos mi-a dat Viața pe care o am înăuntru, așa că acum suntem făpturi veșnice și ședem împreună cu Isus Hristos în locurile cerești. Ce timp trăim!

Este doar a doua zi pe care o petrec aici cu voi, însă este la fel ca siropul rece dimineața: gros și minunat, pentru că nu am mai trăit un timp atât de minunat în nici o altă adunare. Aseară a fost atât de aglomerat încât nu am putut vedea pe nimeni, dar astăzi mă pot uita în jur.

Astăzi am avut privilegiul să dau mâna cu o mulțime de predicatori minunați din grupul acesta. Eu îmi amintesc de un bărbat care obișnuia să vină la biserică. Se numea John Ryan, dar noi îi ziceam Elder Ryan. El se trăgea din Dowagiac, Michigan și obișnuia să predice puțin, apoi îmi strângea mâna. Predica încă puțin și apoi alerga din nou în spate și îmi strângea mâna, așa că i-am zis: „Frate Ryan, eu apreciez gestul tău, dar de ce faci aceasta?”

Și el mi-a răspuns: „Când îmi scade bateria, am nevoie de o încărcare, așa că alerg și mă încarc din nou.”

Tocmai am văzut un predicator metodist care vine din același loc ca și mine, pe care l-am botezat și tocmai a primit Duhul Sfânt. El stă acolo în stânga și se numește fratele Junior Jackson. L-am văzut dând mâna în felul acesta (fratele Branham arată) și mi-am amintit de fratele Ryan. Câți dintre voi sunt de părere că metodiștii nu pot primi Duhul Sfânt? Voi greșiți dacă gândiți așa. Ridică-te în picioare, frate Junior Jackson. El stă acolo împreună cu iubita lui soție și vin din Indiana. Este un predicator metodist.

Unde este Wilbur Collins? Este prezent în dimineața aceasta? Unde ești frate Wilbur? Am crezut că este aici. El este un alt predicator baptist care a primit Duhul Sfânt și a fost botezat încă o dată. Ridică-te în picioare, frate Collins. El vine de la

Colegiul Asbury din Willmore, Kentucky, care este un colegiu metodist.

Aici sunt mai mulți oameni care au venit deodată cu mine. L-am auzit spunând „Amin” și știu că sunt aici, dar nu îi pot vedea. Acolo este fratele Fred Sothmann, de la tabernacolul din Jeffersonville. Fred, ești aici împreună cu fratele Tom? L-am auzit spunând: „Sunt aici!” Da, este acolo în colț.

Noi suntem foarte fericiți să vi-i prezentăm pe acești oameni. Poate nu îi văd pe toți, dar fratele Jack Moore tocmai a terminat de vorbit, iar ceilalți frați sunt niște oameni deosebiți și noi îi iubim.

Am petrecut un timp minunat aici și i-am spus soției mele: „Ar fi trebuit să fii în adunarea aceasta.” Noi credem într-o adunare pentecostală de modă veche; credem că acolo unde este libertate în Duhul lui Dumnezeu, oamenii din orice fel de denominațiune pot veni să stea împreună în locurile cerești ca o biserică. Aici nu mai contează diferențele noastre, pentru că suntem în Hristos, sub sânge și în părtășie cu dragostea Lui.

Aș vrea să-i spun ceva acestui grup de predicatori. Am venit la pentecostali de la un grup misionar baptist, pentru că admir această mișcare. Ei sunt oamenii mei și îi iubesc. Dacă aș crede că este o altă biserică mai bună decât aceasta, aș merge acolo, dar sunt cu pentecostalii deoarece cred că ei sunt cei mai apropiați de Scriptură. Prin aceasta nu spun că nu-i recunosc și că nu-mi pasă de alții. Nu, nu! Motivul pentru care îi consider altfel pe pentecostali este pentru că ei sunt mai aproape de ceea ce cred eu că este biblic.

În această convenție am mai observat un lucru deosebit și anume, felul în care se prezintă femeile. Ele au fețele curate și nu au manichiură și alte lucruri de felul acesta. Mie nu-mi plac acele lucruri pentru că nu sunt potrivite pentru o creștină. Sigur că nu. Eu sunt de modă veche și-mi place curățenia. Înțelegeți?

Acesta nu este un loc în care să se spună glume sau ceva profanator, dar nu spun aceasta în glumă.

Cred că ați primit amvonul acesta, pentru că arată ca cel din tabernacol, este adevărat? Arată ca vechiul amvon de acolo. Ei bine, eu cred că de la acest amvon va fi prezentat același mesaj vechi pe care l-am predicat înainte.

În Biblie găsiți o singură femeie care și-a vopsit fața și n-a făcut-o ca să-L

Întâlnească pe Dumnezeu, ci ca să-i atragă pe bărbați. Așa este. Dar știți ce a făcut Dumnezeu cu ea? A dat-o la câini s-o mănânce, așa că atunci când vedeți o femeie cu fața vopsită, puteți să-i spuneți: „Bună dimineața, domnișoară carne pentru câini.” Așa este. Lucrul acesta este groaznic, dar așa o privește Dumnezeu. Ea este doar o carne oarecare pentru câinii sălbatici. Unii dintre acești câini sălbatici stau doar pe marginea drumului, urlă și așteaptă. Carne pentru câini.

Eu îi sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu pentru voi, surorilor, pentru că v-a dat harul să vă țină în umbra crucii, departe de lucrurile lumii. De altfel, noi suntem cetățeni ai Împărăției Lui și călătorim pe calea către glorie.

Am privit prin audiență să văd dacă avem printre noi vreun frate de culoare. Nu demult, în Sud, acești oameni erau făcuți sclavi. Eu mi-am dorit mult să pot vorbi puțin cu Martin Luther King, deoarece acest bărbat, care este creștin, nu-și dă seama că ceea ce face este greșit și că își conduce oamenii într-o capcană a morții, în care vor fi uciși milioane. Eu îmi iubesc frații de culoare. Adevărul este că nu aș merge în Africa și în toată lumea să le predic, dacă nu i-aș iubi. Ei sunt copiii lui Dumnezeu și nu se deosebesc de noi, dar acest bărbat va cauza moartea multora dintre ei, sub pretextul cauzei pentru care luptă. Aceasta va provoca o revoltă care îi va bântui pentru totdeauna. Ei nu sunt sclavi, și au tot atâta libertate ca și noi. Dacă ar fi sclavi, aș fi de partea lor, dar nu sunt sclavi.

Ei au început această revoltă sub pretextul că vor școli, dar adevărul este că au școlile lor. Lăsați-i să meargă la școală! Așa este.

Îl țineți minte pe fratele bătrân de culoare care s-a ridicat în mijlocul revoltei din dimineața aceea? El i-a întrebat pe oamenii de ordine dacă poate lua cuvântul, apoi a zis:

„Mie nu mi-a fost niciodată rușine că sunt negru, fiindcă Creatorul m-a făcut negru, dar în dimineața aceasta mi-e rușine de felul în care se comportă cei din rasa mea. Ce ne-au făcut oamenii aceștia? Ei s-au purtat frumos cu noi. Eu nu vreau ca o femeie albă să-i învețe pe copiii mei, pentru că ea nu le-ar acorda atenția pe care le-o acordă o femeie din rasa mea. Mai mult, în școlile noastre sunt bazine de înot și multe altele, așa că de ce am vrea să mergem la școlile lor?” Așa este.

Eu cred că Dumnezeu este un Dumnezeu al diversității: El face munții înalți și dealurile; face deșerturile și pădurile; El îi face pe oameni albi, negri, roșii sau de altă culoare, iar noi nu ar trebui să trecem dincolo de această graniță, pentru că

dacă o facem producem hibrizi; și pentru că hibrizii nu se pot reproduce, veți ruina rasa umană. Omul de culoare posedă anumite calități pe care oamenii albi nu le au. Astfel, omul alb se îngrijorează tot timpul și se frământă, în timp de omul de culoare este mulțumit cu starea lui și nu dorește toate acele lucruri.

Pe vremea sclavagismului albii îi vindeau pe sclavi, care erau ființe umane ca și ei, la licitație, așa cum vinzi mașinile în piața de mașini. Astfel, venea un cumpărător și îi cumpăra, apoi îi vindea la altcineva și tot așa. El proceda ca și cum ar fi cumpărat și apoi ar fi vândut o mașină uzată sau ceva asemănător. Dar Dumnezeu nu a avut niciodată așa ceva în Planul Său. El l-a făcut pe om, iar omul și-a făcut sclavi, deși nimeni nu are voie să stăpânească peste altul, ci trebuie să trăim împreună în pace și unitate.

Omul acesta a venit pe o plantație veche și a spus:

„Câți sclavi aveți aici?”

„O sută și ceva,” a răspuns stăpânul plantației. Cumpărătorul s-a uitat în jur și a observat un sclav care se deosebea de ceilalți.

Sclavii erau triști, pentru că negustorii de sclavi i-au prins, i-au adus aici și i-au vândut. Ei știau că nu se vor mai întoarce niciodată în țara lor natală, ci vor rămâne aici pentru tot restul vieții. Da, ei erau triști pentru că nu-și vor mai putea vedea copiii, mama sau tata. Mai mult, paznicii îi biciuiau ca să muncească, așa că trebuiau să lucreze chiar dacă nu voiau.

Cumpărătorul s-a uitat printre ei și a observat un tânăr care se deosebea de ceilalți. El nu trebuia să fie biciuit; avea pieptul scos, capul sus și era gata să muncească. Când l-a văzut, cumpărătorul i-a zis stăpânului plantației:

„Aș vrea să-l cumpăr pe sclavul acela,” dar stăpânul plantației i-a răspuns: „Acela nu este de vânzare.”

„El pare diferit de ceilalți sclavi,” a continuat cumpărătorul.

„Da, este diferit.”

„Ce îl face să fie diferit? Este cumva șef peste ceilalți?”

„Nu, el este doar un sclav ca ceilalți.”

„Poate îl hrănești mai bine?”

„Nu, el mănâncă împreună cu ceilalți sclavi.”

„Atunci ce îl face să fie atât de diferit?” a întrebat cumpărătorul.

„Și eu m-am întrebat același lucru, până când am aflat adevărul. În țara lui natală din Africa, tatăl lui este regele tribului, și chiar dacă el se află aici, știe că este fiul unui rege, așa că se poartă ca atare.”

Aleluia! Dacă ești o fiică a Împăratului, nu te purta ca lumea! Dacă ești un fiu al Împăratului, nu te purta ca lumea! Noi știm că suntem fiii și fiicele Împăratului și deși suntem în această lume întunecată a morții și durerii, știm de unde venim. Noi suntem fiii și fiicele Împăratului, nu ale unui împărat omenesc, ci ale Împăratului. Haideți deci, să ne purtăm în felul în care s-ar purta un fiu sau o fiică de Împărat.

Astăzi am întârziat pentru că am observat că o tânără etiopiană care făcea ordine în camera mea, voia ceva. Eu încercam să scriu câteva versete din Scriptură, pe care voiam să le folosesc în predica din dimineața aceasta, pentru că nu vin aici să vorbesc numai ca să fiu auzit, ci vin să spun ceva ce ar putea ajuta biserica.

Eu eram adâncit în studiu, iar acea micuță doamnă se tot învârtea pe lângă mine, iar la un moment dat mi-a zis:

„Scuză-mă, domnule..”

„Poftim, doamnă.”

„Mi s-a spus că tu ești bărbatul care a primit trecere înaintea lui Dumnezeu, așa încât te rogi pentru bolnavi și Dumnezeu îți răspunde la rugăciune.” Și a continuat: „Sunt bolnavă, domnule. Ar fi cumva nepotrivit dacă te-aș ruga să te rogi și pentru mine?”

„Sigur că nu,” i-am răspuns eu. Apoi m-am apropiat de ea și am spus: „Doamne Isuse, cu mulți ani în urmă, când târai după Tine crucea grea pe acel deal și lăsați în urmă dâre de sânge ce se scurgeau de pe spatele și din trupul Tău atât de slăbit, încât ai căzut sub greutatea poverii ei, pe acolo a trecut un bărbat numit Simon, un bărbat negru care a ridicat crucea și Te-a ajutat s-o porți. Tată, aici se află unul din copiii lui și este bolnav.” Și ea a fost vindecată, pentru că El este Dumnezeul întregii rase umane.

Prieteni, voi sunteți o audiență atât de minunată! Eu am avut ocazia să merg pe câmpul misiunii și să stau înaintea diavolilor, a vrăjitorilor și așa mai departe. Să nu credeți că nu veți fi provocați de ei! Frate, tu trebuie să știi bine ce vorbești când vii înaintea lor. Voi nici nu vă închipuiți ce înseamnă să te întorci acasă după o asemenea experiență, să vii acolo unde Focul arde printre creștini. Mi-aș dori să stau numai acolo, în spatele audienței, să-i ascult pe acești frați deosebiți predicând Cuvântul, să-mi ridic mâinile, să plâng, să strig și să mă rog. Ce minunat este să te încălzești lângă Focul Cuvântului!

Eu am o mulțime de frați care mă iubesc și mă roagă să vorbesc în adunările lor. Și pentru că sunt în slujba Împăratului, trebuie să lucrez cât de bine pot; dar fiind plin de zel, stau întotdeauna prea mult. Știu că așteptați să mergeți să cinați, pentru că stați aici de la 8.00 dimineața, dar am dorit să vă vorbesc puțin din notițele pe care le-am scos din Scriptură. Apoi m-am gândit că aici sunt bărbați cu mult mai vrednici decât mine și chemați de Dumnezeu să predice, pe când chemarea mea este să mă rog pentru bolnavi, să văd vedenii și așa mai departe.

Adineauri am vorbit cu cineva despre ceea ce s-a publicat luna trecută în revista „Life”. Voi puteți avea și banda despre acest lucru. Eu nu vând benzi, dar dacă credeți Cuvântul pe care-L vorbesc și vă permiteți, cumpărați mesajele „Cele șapte Peceți” și „Acesta este timpul, domnilor?” Ascultați banda aceea care a fost vorbită cu șase luni înainte să se întâmple fenomenul acela cu privire la care știința nu are nici un răspuns. Când s-a întâmplat aceasta, eu am stat chiar acolo, sub acel nor și am spus cu șase luni înainte că vor veni șapte îngeri, ca o constelație în formă de piramidă, și se vor coborî din cer. De asemenea, am spus că voi fi în nordul Tucsonului și că o bubuitură puternică va zgudui până și pietrele din munți. Fratele Sothmann, care stă aici, a fost acolo când s-a întâmplat.

Știința a făcut o fotografie cu acel nor și a dat-o la Associated Press, dar nimeni nu știa ce putea fi. Acolo era un nor care se afla la douăzeci și șase de mile înălțime, adică cu cincisprezece sau douăzeci de mile deasupra altitudinii la care se formează vaporii. Ei nu înțeleg despre ce este vorba și încearcă să facă tot felul de investigații, dar eu am stat chiar acolo, sub acel nor, iar cei șapte îngeri au deschis cele șapte Peceți cu glasurile lor ca de tunet. Am fost acolo trei martori care putem întări că ceea ce s-a profetisit pe banda „Acesta este timpul, domnilor?” s-a împlinit întocmai. Oamenii de știință încearcă să afle despre ce este vorba, dar totul a rămas un mister pentru ei. Unii îmi zic: „De ce nu mergi să le spui?” dar aceasta ar avea același efect ca atunci când a apărut Îngerul Domnului în Houston, Texas, în

acea Lumină. Eu am spus tot timpul că am văzut acea Lumină, așa că biserica știe acest lucru și la fel știința, pentru că totul trebuie să mărturisească atunci când Isus Hristos face o mișcare. Așa este. Dacă vreți să vedeți revista, este cea cu Rockefeller și soția lui pe copertă. Cred că este revista „Life” din luna mai. Vedeți, El este Dumnezeu, iar noi trăim în zilele din urmă.

În dimineața aceasta am venit aici ca să vă vorbesc, să ajut biserica și să pun umărul la lucrare alături de ceilalți frați predicatori. Noi suntem frați, iar ei m-au adus aici deoarece cred în aceeași slujbă. Voi ați fost salvați în timpul acestei întâlniri, așa că puteți merge la bisericile care cred în aceeași slujbă. Ei cred aceasta și o întăresc. Eu am venit aici ca să vă arăt unele lucruri din Scriptură, care ar putea să ajute biserica.

Subiectul meu din dimineața aceasta este în legătură cu starea bisericii pentecostale de astăzi. În ce ceas trăim și care sunt lucrurile care urmează să se întâmple? Să mai repet o dată: în ce ceas se află biserica de astăzi și care sunt lucrurile ce stau în fața ei?

Pentru aceasta, voi citi două versete din Scriptură și anume, din cartea **Judecătorilor 16.27-28:**

„Casa era plină de bărbați și de femei; toți domnitorii filistenilor erau acolo, și pe acoperiș erau aproape trei mii de inși, bărbați și femei, care priveau la Samson cum juca.

Atunci Samson a strigat către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeule! Adu-Ți aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta, și cu o singură lovitură să mă răzbun pe filistenii pentru cei doi ochi ai mei!”

Din textul acesta aș vrea să iau tema: **„Oh, Doamne, încă o dată!”** Fie ca Domnul să binecuvânteze citirea Cuvântului Său.

Trebuie să fi fost o după-amiază plăcută, asemănătoare cu vremea pe care o avem astăzi în Hot Springs, Arkansas. Ei aveau o sărbătoare în ziua aceea, dar era total diferită de cea pe care o avem noi aici. Erau adunați în jur de trei mii de filistenii și toți priveau spre o pereche ciudată care a intrat în arenă. Erau prezenți toți acei mari conducători militari și stăteau pe locurile lor de cinste, însoțiți de doamnele lor elegante și împodobite cu bijuterii.

Clădirea arăta ca o ciupercă uriașă, avea o arhitectură modernă și majestoasă, în formă de arc de cerc și se sprijinea pe niște stâlpi uriași. Era arhiplină pentru că toți acei filisteneni se adunaseră acolo pentru un mare eveniment. Ei stăteau ca într-o mare arenă și aveau privirile ațintite spre centrul ei. Probabil s-au ridicat în picioare ca să vadă mai bine ce urma să se petreacă acolo.

În timp ce stăm aici, în după-amiaza aceasta, haideți să vedem dacă putem merge acolo, cu ochii minții, ca să privim ce s-a întâmplat. Ce vedem?

Noi vedem cum spre centrul arenei se îndreaptă un copil ce ține de mână un orb care merge împleticindu-se. Ei avuseseră multe spectacole cu maimuțe, scamatorii și așa mai departe, dar acum urma să aibă loc evenimentul principal al zilei, care era așteptat cu nerăbdare de toți. Spectacolele mici se terminaseră și coridoarele, de obicei pline de bețivi scandalagii, erau acum goale, pentru că toți celebrau victoria lui Dagon, dumnezeul lor cu coadă de pește, asupra chivotului legământului și a făgăduinței lui IahveH.

Ce tablou respingător! Noi ne putem imagina cu toții ce se petrecea acolo: o națiune păgână, cu un dumnezeu în formă de pește, care își sărbătorea victoria asupra slujitorilor lui IahveH, și aceasta din cauza neputinței unui bărbat de a aduce la îndeplinire lucrurile care i se porunciseră să le facă. Acolo erau adunați păgânii, bețivii, umflații în pene, femeile împopoțonate și cu fețele vopsite, și toți aveau o sărbătoare ca cele de la Hollywood, în care evenimentul central al după-amiezii era aducerea slujitorului Domnului Dumnezeu legat în lanțuri.

Băiatul trăgea de el, iar Samson venea împleticindu-se, o masă mare de carne umană fără ochi, cu părul atârând pe spate, legat de mâini și de picioare, ca să fie distracția acelei mulțimi de bețivi necredincioși și îngâmfați. Desigur, el s-a împiedecat de multe ori în drumul spre stâlpul unde voiau să înceapă distracția.

Când mă gândesc la aceasta, îmi imaginez o biserică pusă de Dumnezeu în slujbă ca să facă ceva pentru El, dar care a fost orbită de dușman ca să nu vadă Cuvântul și poruncile Dumnezeului celui viu și ca să nu ducă la îndeplinire ceea ce I-a poruncit Dumnezeu să facă, ci a devenit o ascunzătoare pentru bețivi, pentru femei cu fețe vopsite, cu pantaloni scurți și păr umflat și pentru bărbați lumești. Ce lucru dezgustător, fiindcă biserica ar trebui să strălucească în puterea Domnului!

Cât de umilitor trebuie să fi fost acel lucru pentru Samson! El era un bărbat bine făcut și mai mult decât în stare să arate puterea lui Dumnezeu, pentru că o mai

făcuse și înainte. Dar deși avea și acum aceiași mușchi pe care-i avusese înainte, binecuvântarea lui Dumnezeu îl părăsise.

Poate că și noi avem încă aceeași construcție ca înainte; poate avem încă ritualurile noastre denominaționale; poate avem numele scrise în ziare și pe ziduri, dar mă întreb dacă nu cumva biserica pentecostală de astăzi se află în aceeași stare ca Samson: adică are ochii scoși ca să nu vadă Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a murit tocmai pentru acest lucru: ca noi să putem avea părtășie în jurul Cuvântului și a lucrării lui Dumnezeu.

Samson era umilit în acel timp, iar eu îl văd stând acolo ca simbol al unei națiuni decăzute și a unei biserici corupte moral. El simbolizează, în același timp, și Israelul ca națiune și puterea lui Dumnezeu care aparține bisericii. Cu siguranță, scena aceea era una de plâns: să-l vezi cum stătea acolo fără ochi și având nevoie să fie condus de un băiat. Dacă dușmanul poate să te orbească încât să nu vezi lucrarea adevărată a lui Dumnezeu, vei trece pe lângă ea fără să știi chiar că este acolo. Nu va conta ce face Dumnezeu sau cât de mult își va legitima lucrarea prin Scriptură, fiindcă vei trece orb pe lângă ea, fără s-o vezi.

Samson stătea în starea aceea jalnică, în mijlocul acelor soldați beți și a femeilor cu ochelari de petrecere în mână, și pot auzi ecoul vocilor de pe acele holuri: „Acesta este Samson, bărbatul neînfricat al lui Dumnezeu, marele luptător?” Mi-i pot imagina pe acei războinici care își cuprindeau cu brațele iubitele moderne, împodobite cu acele bijuterii zăngănitoare, ca la Hollywood, toți membrii acelei biserici mari a lui Dagon, care își aminteau cum se cutremurau la simpla rostire a numelui lui Samson. Numai rostirea numelui său îi făcea să tremure, pentru că el era unsul Domnului.

Mulți dintre soldații care stăteau acolo, își puteau aminti că Samson a ucis o mie de filistenii cu o falcă de măgar. Cum s-a putut întâmpla așa ceva, când acea falcă de măgar s-ar fi spart în mii de bucăți la simpla lovire a unei armuri groase de vreo trei centimetri, cum aveau filistenii? Dar Samson i-a biruit pe acei filistenii prin puterea lui Dumnezeu care era peste el; așa le-a zdrobit armurile și i-a culcat la picioarele lui. Îmi pot imagina că mulți dintre războinicii care fugiseră atunci de frică, stăteau acum acolo și își aminteau acele zile, întrebându-se: „Acela este Samson?”

Ei și-l aminteau pe Samson cum ținea acea falcă de măgar în mâinile lui și zicea:

„Cine mai vrea o bucată din asta? El era un bărbat ales de Dumnezeu și știa ce spune. Vedeți? Dumnezeu a făgăduit că-l va binecuvânta și iată că puterea Lui era în el.

Oh, sunt sigur că mulți dintre voi își pot aminti vremurile când biserica se afla în acea putere, dar acum totul s-a destrămat și s-a împărțit în tot felul de denominațiuni care se luptă între ele. Astăzi nu se mai aude nimic de acele adunări de rugăciune care se țineau seara târziu și nu mai au loc nici adunările de stradă. Totul ține numai de trecut. Vedeți? Noi avem structura sau temelia de bază, dar unde sunt minunile lui Dumnezeu? Sincer să fiu, sunt foarte mulți care neagă aceste lucruri, cum ar fi de exemplu vindecarea divină.

Chiar aici, în statul acesta, l-am rugat pe un predicator dintr-o biserică renumită să-mi împrumute niște scaune pentru adunarea pe care am ținut-o pentru prima dată în Hot Springs, dar deși era pentecostal, bărbatul acela mi-a zis: „Nu le permit nici măcar să stea pe scaunele mele, celor care cred în vindecarea divină!” și nu m-a lăsat să iau nici un scaun. Fratele Moore își amintește acest lucru pentru că a fost cu mine. Dar așa ceva nu se întâmplă doar aici, ci pretutindeni. De ce? Din pricina prejudecăților pe care le au aceste organizații-sponsori, fiindcă uită că toți suntem copiii lui Dumnezeu prin naștere. Și Samson a uitat aceasta.

Eu cred că în timp ce îl priveau cum stătea acolo neputincios, unii oameni și-au adus aminte de noaptea aceea în Gaza, când a luat porțile cetății pe umeri și a plecat cu ele. Ei l-au înconjurat, dar nimeni nu poate îngrădi ungerea lui Dumnezeu. Nici o organizație nu poate face aceasta. Amin. Dumnezeu îi salvează pe toți aceia pe care i-a chemat: *„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.”* (Ioan 12.32).

Ei bine, ei au crezut că l-au înconjurat, dar Samson a luat acele porți, le-a ridicat pe umeri, s-a dus cu ele pe vârful muntelui și le-a lăsat acolo. Acele porți erau uriașe și cântăreau multe tone din pricină că erau făcute din aramă, dar cu toate acestea, micuțul Samson le-a smuls din stâncă, le-a pus pe umeri și s-a urcat cu ele pe munte, pentru că nu există nimic să poată sta înaintea lui Dumnezeu.

Mulți din acea șleahță de bețivi puteau să-și amintească acest lucru, dar Duhul Domnului nu a mai venit peste el; nu mai avea ungerea, pentru că fusese văduvit de putere de către o femeie care l-a ademenit și l-a îndepărtat de poruncile Domnului.

Mă întreb dacă nu cumva este la fel și cu bisericile noastre de astăzi. În Biblie, femeia este simbolul bisericii. Mă întreb dacă nu cumva ne-am lăsat ademeniți de alte denominațiuni, încercând să ne educăm predicatorii la seminare, pentru ca adunarea noastră să poată spune: „Păstorul nostru are BA, DD sau LD.”? Mă întreb dacă nu cumva ne-am umplut de mândrie și am început să ne construim o biserică mai bună decât cea metodistă sau prezbiteriană? Cred că am fi mult mai bine dacă am avea Duhul lui Dumnezeu peste noi și am merge într-o misiune, decât să stăm în starea aceasta. Mă întreb dacă nu am încercat să ne luăm membrii unii de la alții ca să ne mărim organizațiile? Vedeți, noi avem clădiri mărețe, dar unde este Duhul Domnului?

El stătea acolo văduvit de putere de către o femeie. Oare ce îi putea trece prin minte aceluia bărbat, fiindcă a avut timp să se gândească. Nădăjduiesc că și biserica va avea parte de așa mult timp de gândire. Ce contează mai mult pentru voi? Un milion de membri mai mult sau o binecuvântare mai mare a lui Dumnezeu în sufletul vostru?

Aș putea spune mai multe din notițele pe care le-am făcut despre acei oameni și despre ceea ce a făcut Samson, dar acum aș vrea să fim atenți la Samson și la ceea ce-i trecea prin minte. La ce credeți că se gândea după toate acele biruințe pe care le avusese atunci când Duhul Domnului era peste el? Samson era conștient că avea aceiași mușchi, dar Duhul Domnului lipsea de acolo.

Aș vrea să-ți spun ceva, biserică. Nu încerca să te alături celei mai moderne biserici sau grupului celui mai convingător, ci stai cu Hristos acolo unde este Duhul Domnului.

Samson trebuie să se fi gândit la marile biruințe pe care i le dăduse Dumnezeu și la vremurile când ochii îi erau deschiși ca să vadă făgăduințele lui Dumnezeu. Dar acum, ochii lui au fost scoși din cauză că s-a lăsat prins de acel lucru. Astăzi sunt o mulțime de oameni care cad pradă unor iluzii mentale, fără să se gândească măcar o clipă să caute în Scriptură ca să vadă dacă este adevărat sau nu, în timp ce alții spun: „Bine, dar aceasta nu face nici o diferență!”

În Fapte 19, Pavel a crezut că este o mare diferență. De aceea a spus: „...*chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*” (Galateni 1.8). Vedeți? Este o diferență.

Deci, vedem cum Samson stă acolo și se gândește la lucrurile pe care le-a făcut când era în Împărăția lui Dumnezeu. El l-a dezamăgit atât pe Dumnezeu, cât și pe poporul Său. Da, domnilor, iar acum era prizonierul națiunii pe care Dumnezeu plănuise s-o distrugă prin puterea lui.

Aș vrea să mă opresc puțin aici. Voi știți că vă iubesc, penticostalilor. Când am venit la voi, la frații Jack Moore, Richard T. Reed, Brown, Ben Pemberman și mulți alții, am aflat că avem atât de multe lucruri în comun, încât ne potrivim ca o mânășă. Aici s-a găsit un grup de oameni gata să primească mesajul, așa că mă potrivesc foarte bine cu voi. Eu sunt tot fratele Branham, același frate Branham care vă iubește.

Nu vă dați seama că vă întoarceți exact la lucrul împotriva căruia v-a ridicat Dumnezeu? El v-a scos din acele organizații cu mulți ani în urmă, înainte ca să facă din voi un popor, dar acum v-ați întors și v-ați organizat, făcând astfel tocmai ce El voia să nu faceți.

Vă provoc să-mi arătați unde scrie în istorie că biserica a fost organizată înainte de înființarea Bisericii romano-catolice, după Niceea. Dumnezeu i-a dat lui Martin Luther mesajul neprihănirii, dar imediat după moartea lui, ei s-au organizat. Apoi au venit Wesley, Asbury și așa mai departe, dar de fiecare dată ei s-au organizat și astfel au căzut. A urmat Alexander Campbell, dar ei au format din nou o organizație. Apoi John Smith cu bapțiștii, dar și ei au căzut. De fiecare dată când omul a încercat să organizeze ceva, a făcut un sistem omenesc care a căzut și nu s-a mai ridicat niciodată. Nu există nici un caz în care vreo biserică să se fi organizat și apoi să se ridice din nou.

Copiii lui Israel trebuiau să urmeze Stâlpul de Foc, iar acest lucru a fost un tablou pentru astăzi. Ei trebuiau să fie pregătiți în fiecare seară; nu aveau voie să se organizeze, ci trebuiau să se miște o dată cu Stâlpul de Foc. Aceasta este ceea ce dorește Dumnezeu de la poporul Său: să se miște o dată cu Duhul, să se mute în timp.

Voi ziceți: „Ei bine, frate Branham, noi am avut tot felul de ploi interioare și exterioare.” Cred că sunteți destul de duhovnicești încât să faceți deosebirea. Pe mine nu mă interesează ce fel de descoperire este și nici cât de bine arată, fiindcă dacă nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie pusă deoparte. Etalonul după care trebuie să te iei când străbați pustietatea, este Cuvântul Domnului.

Aici stă biserica penticostală, care este împărțită în vreo douăzeci sau treizeci de organizații, fiecare numind-o pe cealaltă „cuib de ciori,” și așa mai departe. Ce urât este acest lucru, când Dumnezeu v-a scos afară din aceste denominațiuni, iar voi ați făcut același lucru pe care l-au făcut și ei când s-au organizat. Este exact ce a făcut Samson. Dumnezeu l-a ridicat ca să distrugă o națiune întreagă, iar pe voi v-a ridicat ca să deveniți un popor, nu o organizație.

Când Dumnezeu a scos poporul Israel din Egipt, acesta se afla la numai zece zile distanță de țara făgăduită, ceea ce însemna vreo patruzeci de zile de călătorie, dar au stat patruzeci de ani în pustie. De ce? Harul le-a dat un miel pentru păcatele lor, o tăiere împrejur ca semn, un Stâlp de Foc ca Martor și pe Moise ca profet. Da, harul le-a dat tot ce aveau nevoie, dar ei au vrut să facă ceva de la ei înșiși.

Când Miriam bătea în tamburină și dansa pe malul mării împreună cu copiii lui Israel, iar Moise cânta în Duhul că se aflau la zece zile distanță de țara făgăduită, nici nu bănuiau că peste patruzeci de ani, trupurile lor vor fi putrezite în pustie. De ce s-a întâmplat acest lucru? Pentru că atunci când au acceptat Legea în locul harului și au vrut să-și aleagă episcopi și alte funcții create de om, copiii lui Israel au luat cea mai pripită decizie pe care au luat-o vreodată. Deși Dumnezeu era în mijlocul lor și îi conducea, ei au vrut să facă ceva de la ei înșiși.

Același lucru l-au făcut și penticostalii. Astfel, când Dumnezeu a descoperit ceva nou din Scriptură, ei au numit aceasta „o nouă problemă” sau ceva de felul acesta. În loc să accepte Adevărul și să-L testeze cu Biblia, ei au făcut o organizație și s-au separat. Pe parcurs au venit tot felul de lucruri, iar voi, biserica penticostală, stați acum corupți și legați cu lanțurile organizației, adică chiar cu lucrul împotriva căruia v-a ridicat Dumnezeu ca să-l distrugeți. Acum, voi sunteți la fel de organizați ca și ceilalți, dar în aceste organizații se mai găsesc bărbați și femei cu frica lui Dumnezeu.

Noi toți suntem vinovați! Fiecare din noi. Vasul care s-a folosit la WC nu se mai poate folosi acum la gătit. Noi toți suntem vinovați: unitarienii, trinitarienii, dualiștii sau orice altceva am fi. Câtă batjocură ați adus asupra lui Hristos! Câtă ocară ați adus numelui de penticostal! I-ați adus atâta rușine încât aproape că a devenit un nume de ocară. Oamenii abia mai vor să se asocieze cu un astfel de nume, și aceasta din cauză că ați făcut ce nu trebuia să faceți. Cei care urmează poruncile Domnului ar trebui să fie într-o mare unitate a lui Dumnezeu și să mărșăluiască spre biruință.

Samson s-a lăsat momit de o femeie, în afara Cuvântului lui Dumnezeu, iar acum stătea acolo și juca pentru diavolul. Așa este. Același lucru se întâmplă și astăzi, când voi o lăsați pe Izabela, mama curvelor, să vă ademenească afară din Cuvânt. Apocalipsa 17 spune că ea este mama curvelor. Da, ea este o curvă, adică o femeie care-și înșeală bărbatul și deși pretinde că este soția lui Hristos, nu îi respectă poruncile.

Dar cealalte biserici? Ele sunt la fel de stricate ca mama lor. Ce este aceasta? Curvie împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Ea este mama curvelor, iar voi lăsați ca această doctrină a Izabelei să vă organizeze numai pentru că o grămadă de oameni intelectuali vor să se unească și să facă ceva în numele și pentru faima lor. Din cauza aceasta, biserica stă acolo neputincioasă, având frații dezbinați. Oh, cât este de rușinos să faci lucrul acesta! Cât este de groaznic să fii orb duhovnicește! „Oh,” ziceți voi, „dar eu nu sunt orb duhovnicește!” Faptele vorbesc mai tare decât cuvintele, iar prin faptul că vă poticniți în unele lucruri, dovediți că sunteți orbi. Înțelegeți?

Țineți minte că banda aceasta va fi trimisă în jurul lumii și va ajunge la vreo șaptesprezece națiuni diferite: în junglă și în alte locuri.

La ce sunteți orbi duhovnicește? La Cuvântul lui Dumnezeu, la Adevărul lui Dumnezeu. La mine vin mulți predicatori deosebiți și-mi spun: „Frate Branham, eu cred că acesta este adevărul, dar dacă predic așa ceva în biserică...” Înțelegeți acum? „Dacă cred aceasta, oamenii...”

Mie nu-mi pasă ce spun oamenii și nu-mi pasă nici ce spun organizațiile, ci îmi pasă numai de ceea ce a spus Dumnezeu că este Adevărul. Dacă este adevărul lui Dumnezeu, El te va susține. Cum vă așteptați să aveți credință câtă vreme căutați să vă cinstiți unul pe altul? Aceasta îndepărtează credința de la voi!

Penticostalii care s-au născut din denominațiuni, s-au întors înapoi la denominațiuni, însă mișcarea pentecostală nu s-a născut într-o denominațiune, ci afară. Dar ce s-a întâmplat? Șiretenia Satanei v-a tras înapoi în denominațiuni, de unde ați venit, așa cum se întoarce un câine la vărsătura lui. Uitați-vă la ei cât sunt de învinși! Noi ar trebui să fim deja în Țara făgăduită, iar Isus Hristos ar trebui să fie atât de prezent printre noi, încât să nu se mai găsească nici o boală sau neputință. Oh, ar fi glorios!

Printre noi nu ar trebui să se mai găsească femei cu părul scurt și tapat sau care să

poarte fuste scurte. În biserica noastră nu ar trebui să se găsească diaconi care au fost căsătoriți de trei sau patru ori. Să nu-mi spuneți că nu se petrece chiar aceasta printre penticostali, pentru că se petrece sigur, și aceasta din pricina prestigiului social. Nu ar trebui să fie așa, dar este. De ce? Din cauza puterii denominaționale, politice și a banilor. Ei au ales toate acestea în locul ascultării Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, au scos afară un frate scump și l-au înlocuit cu altcineva, și aceasta numai pentru că are o poziție socială mai bună în oraș.

În ce mă privește, eu prefer un bărbat care are un statut social bun în glorie. Ce contează dacă nu cunoaște ABC-ul? Știți ce înseamnă ABC? (În limba engleză înseamnă „Always Believe Christ”, adică „Să Îl crezi întotdeauna pe Hristos”). Da, desigur. Voi ați învățat aceasta.

Nu demult, a venit la mine unul din cei mai cunoscuți penticostali din ținut și mi-a zis:

„Aș vrea să mă rog pentru tine, frate Branham.”

„Dar nu sunt bolnav,” am răspuns eu.

„Eu te iubesc,” a continuat el.

„Și eu simt la fel.”

„De ce nu lași în pace femeile cu părul scurt și celelalte lucruri din biserică? Nu este treaba ta să le condamni.”

„Dar a cui treabă este?” am întrebat eu.

„Va veni vremea când vei predica la niște pereți goi.”

„Mai degrabă prefer să fac aceasta și să predic Adevărul, decât să fac compromis cu diavolul.”

„Dar nu ai fost chemat de Dumnezeu să te rogi pentru bolnavi?”

„Ba da, domnule.”

„Oamenii cred că ești un profet.”

„Eu n-am spus niciodată aceasta,” am răspuns eu.

„Dar ei cred aceasta; iar dacă ești un profet, de ce nu îți petreci timpul învățându-i pe oameni cum să primească daruri duhovnicești și ajutând biserica, în loc să te răstești tot timpul la femei și la bărbați în felul acesta? De ce nu-i lași în pace? De ce nu-i înveți lucruri mai importante decât să te legi de păr și așa mai departe?”

„Cum aș putea să-i învăț Algebra când ei nu cunosc nici măcar Abecedarul? Așa este. Lasă-i să învețe mai întâi Abecedarul.

Odată, un predicator bătrân a mers la o adunare de trezire și în prima seară a predicat despre sfințire, și la fel a făcut a doua seară, a treia, a patra și a cincea seară. Când au văzut aceasta, diaconii l-au chemat afară și l-au întrebat:

„Predicatorule, tu nu știi să predici altceva, decât despre sfințire?”

„Sigur că știu, dar lăsați-i mai întâi să se sfințească, apoi vom vorbi și despre altceva.” Așa este.

Oh, dacă v-ați putea întoarce la temelie!

Samson stătea acolo învins. Noi am putea arăta mai bine, desigur, dar suntem ca porumbul acela hibrid pe care l-am văzut pe marginea drumului: arată bine, dar nu este bun. Este cât se poate de dăunător și omoară națiunea. Dacă vreți, puteți citi despre aceasta în revista „Reader’s Digest.” Dacă femeile continuă să mănânce carne de vită hibridă, porumb hibrid și alte lucruri de felul acesta, în douăzeci de ani de acum înainte nu vor mai putea avea copii.

Ce este o plantă hibridă? Dacă nu este o plantă originală, trebuie s-o dai tot timpul cu spray ca să ții insectele departe de ea, pentru că vor începe s-o mănânce, dar dacă este o plantă originală, nici un gândac nu se va urca pe ea.

La fel se întâmplă și cu oamenii din biserică: trebuie să te porți tot timpul cu mânuși cu ei și să zici: „Glorie lui Dumnezeu, soră.” Vezi? Tu ești un hibrid, pentru că ai venit pe o altă cale. Ce obții dacă iei un bob de porumb hibrid și-l pui în pământ? Nimic! Nu va răsări nimic.

Biserica de astăzi este frumoasă. Astfel, avem cele mai mari clădiri pe care le-am avut vreodată, cele mai mari adunări la care am predicat și cei mai inteligenți predicatori pe care i-am avut. Mai demult, aveți bărbați umili, care lucrau la câmp, iar Dumnezeu îi chema chiar de acolo în lucrare, dar acum vă trimiteți copiii și nepoții la școală, de unde vin cu PhD și LLD. Chiar și marile biserici penticostale

Îi trimit pe predicatori să fie testați de un psihiatru, ca să vadă dacă sunt capabili mintal.

Dar la Rusalii nu a fost nici un test psihologic, ci a fost testul Duhului Sfânt care S-a coborât peste ei. Astăzi nu se mai întâmplă așa ceva. Știați că Biserica Romano-catolică a ieșit din biserica originală de la Rusalii? Ei i-au trebuit două mii de ani ca să ajungă în starea de astăzi, dar dacă organizația pentecostală mai ține cincizeci de ani, va fi mai rea decât biserica catolică. Așa este. Ea este plină de păcat în toate privințele. Poate nu mă credeți și aveți impresia că sunt nebun, dar eu știu pe ce stau. Acesta este adevărul. Așteptați numai și veți vedea. Desigur.

Porumbul hibrid face ca femeile să se îngusteze la șolduri și să se lățească la umeri, și așa mai departe.

Teoria evoluționistă susține că unele animale s-au încrucișat cu altele și astfel au produs rase noi, ajungând în final la om. Dar știți ce s-a întâmplat? S-au învârtit atât de mult în jurul acestei teorii, până când au ajuns s-o nege.

Aș vrea să-i întreb ceva pe fermierii de aici. Ce este catârul? Catârul este cel mai nenorocit animal din lume, un hibrid. El nu are nici un simț de orientare și din cauza aceasta nu îl poți învăța nimic. Toată viața așteaptă momentul potrivit și te va lovi chiar înainte să moară. Nu poți să-i spui nimic, pentru că este un hibrid.

Aceasta îmi amintește de așa zișii creștini hibridi. Dacă îi spui ceva unui catâr bătrân, el va sta numai acolo cu urechile ridicate și va răgi: „Hi-ha, hi-ha!” Tot ce știe să facă este să răgească și să continue cu ceea ce făcea înainte, așa că nu poți să-i spui adevărul, sau să-l înveți ceva. Tot așa se comportă și oamenii aceștia: tu le vorbește despre Hristos și le spui că El este Același ieri, azi și în veci, iar ei răgesc: „Hi-ha, hi-ha, zilele minunilor au trecut!” Vedeți? Ei răgesc despre ceea ce au învățat la seminar, pentru că sunt niște hibridi. Dar Duhul Sfânt va întări fiecare poruncă a lui Dumnezeu cu „Amin.” Duhul de peste ei este un duh de seminar care respiră prin ei, dar dacă este Duhul Sfânt, El nu poate spune ceva împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, ci va întări fiecare Cuvânt cu „Amin.”

Catârul este un ignorant și nu poate spune nici măcar cine este tatăl sau mama sa. Tatăl lui a fost un măgar micuț, iar mama a fost o iapă, dar el nu se mai poate înmulți. Este terminat.

Nici o plantă hibridă nu se mai poate înmulți. Dacă iei o violetă albă și una albastră

și le încrucișezi vei obține o violetă roz. Plantează-o de două sau de trei ori și vei vedea că va ieși albă sau roză. Vedeți? Aceasta dovedește că nu mai ies cum au fost la început.

Dumnezeu a zis: „*Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.*” Și așa a fost.” (Geneza 1.11). Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu și nu după chipul unei maimuțe. Vedeți? Aceste teorii sunt o nebunie.

Observați acum ignoranța unui catâr. Tu nu poți să-i spui nimic pentru că este încăpățânat. Eu cred că un cal de rasă știe cine este mama și tatăl lui, și își cunoaște toți bunicii și predecesorii, pentru că are un pedigriu (genealogie).

Asemenea catârului sunt și acești hibrizi așa-zisi creștini. Ei zic: „Zilele minunilor au trecut! Noi prezbiterienii, noi metodiștii și așa mai departe, nu credem așa ceva. Noi trinitarienii, noi cutare și cutare, nu credem aceasta!” Vedeți, voi nu știți pe ce stați.

Dar un creștin născut din nou, un creștin cu pedigriul cartea Faptelor apostolilor, știe exact pe ce stă. El este născut din Duhul și pedigriul lui arată că estede neam din Dumnezeu, așa că de fiecare dată va produce același lucru.

Biserica de astăzi este mai frumoasă, dar nu are Duhul. Ea s-a încrucișat cu lumea, lasă femeile să poarte pantaloni scurți, să se machieze și apoi să cânte la pian; lasă ca bărbații să se căsătorească de patru sau cinci ori și să-și păstreze totuși poziția. Toate aceste lucruri pe care le face biserica și care sunt osândite de Scriptură, o face să fie la fel de biruită ca Samson. Cu siguranță. Da, domnilor.

Samson stătea acolo și se gândea la greșeala pe care o săvârșise, întrebându-se unde ar fi putut fi acum.

Aș vrea să mă întorc puțin la poporul Israel. Știți ce au făcut ei în cei patruzeci de ani după ce s-au organizat? În loc să meargă înainte urmând Stâlpul de Foc, care era Îngerul Domnului, Hristos, și să ajungă la destinație în zece zile, s-au tot învârtit prin pustie.

Ei au ajuns la Cades-Barnea, care era scaunul de judecată, iar când iscoadele s-au întors să spună poporului ce văzuseră în acea țară, au zis: „Noi nu putem face aceasta!” Dar Iosua și Caleb au privit la făgăduința lui Dumnezeu, și nu la

circumstanțe, și au spus: „Noi suntem mai mult decât în stare să cucerim țara.”

„Noi putem avea o biserică neorganizată!” Altfel nu vedeți ce a spus Dumnezeu. Așa este.

Ce au făcut ei? I-a binecuvântat Dumnezeu? Desigur. S-au plimbat de colo, colo, și-au luat neveste, au plantat vii, au avut copii, s-au înmulțit și au înflorit în pustie, dar nu au fost în binecuvântarea completă.

Dumnezeu i-a lăsat să stea acolo până când toți acei „luptători bătrâni”, cum îi numim noi, au murit până la ultimul, în pustie, apoi El a luat-o de la capăt cu o nouă generație, sub conducerea lui Iosua, un bărbat care a crezut Cuvântul și i-a condus spre țara făgăduită. (Amin).

Oh, Dumnezeule, fă ca această generație tânără de penticostali să înțeleagă această viziune. Vedeți? Ei s-au dus în țara făgăduită, iar noi ar trebui să fim deja acolo, unde avem tot felul de daruri de la Dumnezeu.

Noi am vorbit în limbi, ceea ce este în ordine. Eu nu sunt împotriva acestui lucru, pentru că și Moise a trecut Marea Roșie, lăsând în urmă dușmanul care a pierit. Noi apreciem aceasta, dar nu este tot. Părinții voștri nu s-au gândit niciodată că urmașii lor vor ajunge în punctul acesta. Ei dansau în Duhul în timp ce alții trăgeau în ei cu pistoalele, prin ferestre. Și iată că s-a ridicat o nouă generație – șuvițele lui Samson au crescut din nou.

Fiți atenți! Nu cumva s-o lăsați pe Dalila să vă ademenească în ceva de felul acesta. Nu, nu! Stați departe de ea, pentru că acela este lucrul care a adus blestemul. Voi ați fost ridicați să condamnați acest lucru. Eu am încercat să fac aceasta cât am putut de mult, deși am fost singur în această luptă; am încercat din răspuțeri să respect poruncile lui Dumnezeu, fiindcă văd că biserica stă văduvită de puterea Lui, de binecuvântări și de daruri.

Dumnezeu a trimis darul Său, dar ei spun: „Aceasta este ghicirea gândurilor, telepatie mintală!” când de fapt ar trebui să-L primească cu bucurie. Vedeți? „Ei bine, acum este la unitarieni, care sunt așa și așa...” Vedeți? Oh, dacă ați cunoaște ceasul! Nu-l lăsați să treacă pe lângă voi, pentru că este ceasul când ne unim cu Hristos.

Samson stătea acolo și se gândea la greșeala și la lucrurile pe care le făcuse. Oare

a înțeles în sfârșit ce l-a adus în halul acesta? Dușmanul i-a scos ochii, iar aceste organizații fac la fel: primul lucru pe care îl fac ele este să-ți scoată ochii ca să nu vezi alte părtășii decât pe ale lor. Amin. Aș putea să vă spun o mulțime de lucruri în privința aceasta, dar nu o voi face, fiindcă dacă aveți ochi duhovnicești, veți înțelege despre ce vorbesc. Organizația vă va orbi și nu veți mai vedea decât grupul vostru. Astfel, dacă ești metodist, ești numai metodist; dacă ești baptist, ești numai baptist; dacă ești prezbiterian, ești numai prezbiterian. Dacă ești unitarian, trinitarian sau orice altceva, ești numai acel lucru, pentru că „ceilalți nu sunt buni” pentru tine.

În zilele lui Billy Graham, bapțiștii au avut un slogan: „Un milion mai mult decât în '44.” Ce au obținut prin aceasta? O grămadă de fumători fățarnici care au aderat la biserică.

Eu l-am întâlnit pe Billy la un mic dejun și chiar el a spus: „Știi care este problema? Îți voi da un exemplu. Pavel mergea într-un oraș și avea un singur convertit, dar când se întorcea peste un an, acel singur convertit aducea încă treizeci ca el.” Apoi a continuat: „Eu merg într-un oraș și în șase săptămâni se convertesc treizeci de mii, dar când mă întorc după numai șase luni, nu mai găsesc nici măcar treizeci.”

Eu l-am admirat pentru curajul lui, dar am simțit nevoia să-l întreb ceva: „Cine s-a ocupat de acel singur convertit al lui Pavel, vreun păstor leneș?” Pavel stătea cu acel convertit până când era cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, născut din Duhul. El îl ducea atât de departe în Hristos, încât nu mai putea privi înapoi.

Dar aceștia, abia s-au trezit și au aderat probabil la o biserică sau au vorbit în limbi. Eu cred în vorbirea în limbi și cred că Duhul Sfânt vorbește în limbi, dar de asemenea știu că nu toți cei care vorbesc în limbi au Duhul Sfânt. Sigur că nu. Eu am văzut vrăjitori care vorbeau în limbi, beau sânge dintr-un craniu de om și îl chemau pe diavolul. Ei vorbeau în limbi și apoi le tălmăceau, așa că vorbirea în limbi nu poate fi o dovadă legitimă. Nu, nu! Dovada este Hristos în tine. Roadele pe care le porți sunt această dovadă. Dar noi ne rezumăm la acest lucru, iar dacă un om vorbește în limbi, ni se pare suficient și îl lăsăm înăuntru. Uitați-vă unde ați ajuns astăzi. Vorbirea în limbi este un adevăr, dar nu tot Adevărul.

Este ca atunci când un om de culoare mânca lubeniță, iar stăpânul lui l-a întrebat: „Îți place, Mose?” „A fost bună, stăpâne,” a răspuns el „dar cu siguranță a mai rămas ceva acolo.” Deci, dacă eu pot vorbi în limbi, cu siguranță trebuie să fie

ceva mai mult acolo. Înțelegeți? Dar ce facem noi? Suntem la fel ca Israelul: ne mulțumim cu un singur lucru și ne învârtim prin pustie timp de patruzeci de ani, fără să ne putem odihni în Țara făgăduită. Exact aceasta am făcut.

Samson a stat acolo și s-a gândit la toate aceste lucruri. El și-a dat seama că tocmai lucrul pentru care a fost ridicat să-l nimicească, l-a orbit, așa că acum stătea acolo ca o clădire mare și bine structurată, având o mare organizație de trup uman, un munte de carne cu mușchi mari, dar fără nici o putere.

Aici suntem noi astăzi. Înainte erau doar patru sau cinci sute de penticostali în țară, dar acum este biserica ce are cea mai rapidă creștere. Oare în ce ne-am aventurat? Acum avem o grămadă de membri, ceea ce înseamnă că cu această structură măreață ar trebui să fim de zece mii de ori mai puternici decât atunci când am început, dar în realitate suntem de zece mii de ori mai slabi decât atunci, și aceasta din cauză că zidim pe o organizație, pe ceva fără temelie, pe ceva ce este blestemat de Dumnezeu. Cum putem zidi o biserică pe cenușa Sodomei și Gomorei?

Nădăjduiesc că nu mă veți urî pentru ceea ce spun și că veți sta să mă mai ascultați câteva minute. Vedeți? Nu se poate una ca asta! Ce a blestemat Dumnezeu, rămâne blestemat. În ce mă privește, eu vreau să stau departe de tot ce a blestemat Dumnezeu, fiindcă doresc numai ce este binecuvântat de El. Așa este.

Fiți atenți! În timp ce Samson stătea acolo, fiecare din războinicii aceia pe jumătate beți, își ziceau: „Îmi aduc aminte de bărbatul acesta. Îmi amintesc când a stat cu o falcă de măgar în mână, sau când a luat porțile din Gaza pe umeri și le-a dus pe vârful muntelui. Îmi amintesc toate aceste lucruri. Când leul acela i-a ieșit înaintea răgind, Duhul Sfânt S-a pogorât peste omul acela micuț și l-a sfâșiat cu mâinile goale. Și acum iată-l stând aici, legat și purtat de acel copil, pentru că dumnezeul nostru Dagon, dumnezeul pește, a câștigat bătălia asupra lui.”

Acesta este tabloul bisericii de astăzi. Lumea a intrat în biserică și a câștigat bătălia. Ea le-a dezbrăcat pe femeile noastre și a pus în inimile oamenilor dorința de a sta acasă să se uite la televizor, în loc să meargă la biserică și la adunările de rugăciune. Astfel, dragostea pentru lume s-a strecurat în biserica noastră penticostală, ducând-o pe drumul către iad.

Ia o persoană, pune-o în rândul de rugăciune și vezi ce se va întâmpla. În seara

următoare va fi din nou în rând. Este aceasta sămânța lui Avraam? În ea nu se găsește credință, deși ar trebui să fie.

Dumnezeu i-a dat o singură dată făgăduința lui Avraam, iar el a așteptat împlinirea ei timp de douăzeci și cinci de ani. Pentru el nu a contat cât a trebuit să aștepte, iar eu pot să-l aud spunându-i Sarei:

„Ai șaiszeci și cinci de ani, dar du-te, ia niște andrele și împletește niște botoșei, fiindcă vom avea în curând un copil.”

„De unde știi că îl vom avea?”

„Pentru că așa a spus Dumnezeu.” Vedeți? Aceasta a fost suficient pentru Avraam.

Sara era în menopauză de douăzeci de ani, iar el a trăit cu ea de când avea șaisprezece ani, dar aceasta nu a avut nici o importanță pentru Avraam. Singurul lucru care a contat pentru el a fost ceea ce a spus Dumnezeu, așa că s-a separat de necredință și s-a dus în pustie.

Acesta este necazul astăzi. Tu vrei să mergi înainte cu o organizație necredincioasă, în loc să te separi de lucrurile lumii; vrei să vezi cât de mult te poți apropia de păcat, deși ar trebui să stai cât mai departe de el.

Deci ei se găseau în această așteptare. După ce au trecut primele douăzeci și opt de zile, voi adulții din această audiență, înțelegeți despre ce vorbesc, Avraam a întrebat-o:

„Cum te simți, Sara scumpă.”

„Nu simt nici o diferență, Avraam.”

„Glorie lui Dumnezeu, pentru că îl vom avea oricum.”

„De unde știi aceasta?”

„Pentru că așa a spus Dumnezeu.”

Au trecut zece ani. „Tu să ții andrelele pe aproape.”

Unii din prietenii lui Avraam au venit să-l viziteze și i-au zis: „Avraam, tatăl națiunilor, câți copii ai?”

„Glorie lui Dumnezeu! Acum nu am niciunul, dar îl voi avea.”

„De unde știi aceasta? Ai nouăzeci de ani.”

„Aceasta nu face nici o diferență. Acum ar fi o minune mai mare decât dacă s-ar fi întâmplat acum 20 de ani.”

Dar astăzi aud: „S-a rugat pentru mine aseară, însă nu mă simt deloc mai bine.” Este aceasta sămânța lui Avraam? Ce se întâmplă? Voi ați fost văduviți, deși mușchii bisericii sunt încă acolo. Acum sunteți la fel de mulți ca metodiștii și baptiștii și adăugați tot timpul la acei mușchi, dar unde este credința adevărată? Oh, voi bateți din palme, strigați, cântați și dansați, dar eu am văzut același lucru în multe din adunările vrăjitorilor! Da, am văzut cum băteau din palme, vorbeau în limbi, le tălmăceau și săreau în sus și-n jos. Tatăl divin are aceste daruri, dar nu despre ele vorbesc, ci despre credința adevărată care este vie și poate aduce la împlinire făgăduințele lui Dumnezeu.

Eu i-am văzut pe mahomedani cum strigau pe stradă: „Alah! Alah!” până au devenit inconștienți. Am stat acolo cu Billy Paul și am văzut un bărbat care s-a străpuns sub inimă, iar medicul a turnat apă printr-o parte și a ieșit prin cealaltă. Apoi a luat o suliță și a trecut-o prin buze și prin nas fără să sângereze nici un pic. Își înfigea așchii sub unghii și striga: „Alah! Alah!” Alah!” Era un mahomedan care disprețuia până și gândul la Isus Hristos, dar el nu avea Duhul Sfânt, sigur că nu, ci doar emoții. Așa este.

Creștinismul nu este o emoție. Păgânismul poate produce la fel de multă psihologie ca și creștinismul, dar acesta nu este Adevărul. În ce ne privește, noi vrem Adevărul, iar Adevărul este Hristos.

Ce facem noi acum? Ne-am adus pe noi înșine în situația în care era Samson când stătea acolo și se gândea la ceea ce ar fi putut să fie. Eu cred că biserica ar trebui să stea câteva momente și să se gândească împreună cu mine, la ce am fi putut ajunge dacă nu se făceau aceste lucruri.

Apoi i-a trecut prin minte ceva, iar eu cred că Dumnezeu a fost Acela care i-a amintit acel lucru. Oh, dacă s-ar putea întâmpla același lucru pe acest teren pe care ne aflăm acum! Este o șansă ca Dumnezeu să ierte. Da, este o șansă.

Noi nu mai avem mult de stat aici, pentru că timpul nostru se scurge. Confederația

bisericilor pune stăpânire pe țară. Ea se va uni cu catolicismul și avem omul potrivit să facă aceasta. Aș vrea să am timp să vă pot arăta acest lucru mai amănunțit, ca să vedeți cât de mult seamănă națiunea aceasta cu Israelul. Ei s-au dus într-o țară străină, i-au alungat pe băștinași și au luat-o în stăpânire, ceea ce am făcut și noi. Israel a avut în frunte bărbați puternici ca Iosua, David și Solomon, dar mai târziu a domnit împăratul Ahab, un lepădat. Tot așa am avut și noi parte de bărbați mari ca Washington și Lincoln, dar ce ați făcut acum? Ați pus la Casa Albă exact lucrul împotriva căruia ați fost ridicați să luptați, pentru că vă gândiți mai mult la politică decât la Hristos. Așa este.

Amintiți-vă că în zilele lui Israel, toți predicatorii s-au dat bătuți, țara fiind condusă de Izabela. Ahab era un bărbat cumsecade, dar Izabela era gâtul care purta capul. Ea este cea care a făcut toate acele lucruri, o lepădată. Eu nu am nimic împotriva bărbatului care este președinte, ci sunt împotriva sistemului Izabelei care este în spatele lui. Puteți vedea cum vin acești preoți și conducători religioși? Astăzi s-a ridicat unul care nu-L cunoaște pe Iosif al nostru, iar noi cerem ca biserica protestantă să se unească cu biserica catolică. Dar înainte să prindem de veste, fiecare organizație va intra direct în federația bisericilor, iar tu vei fi prins ca într-o capcană. Astăzi, noi trăim din banii pentru taxele care vor fi plătite patruzeci de ani de acum încolo, ceea ce înseamnă că națiunea este falimentară. Unde sunt banii și cine îi are, pentru că nu sunt la noi. Depozitele noastre nu sunt acoperite pentru că nu avem aur. Atunci cine are aurul? Biserica catolică. Ce va face ea? Înainte ca acești mari oameni de afaceri, care dețin piața, să cedeze, va vinde tot și astfel biserica va împrumuta națiunea cu bani. Dar când se va întâmpla aceasta, își vor vinde dreptul de întâi-născuți la catolici. Ce vei face tu atunci? În vremea aceea, ei vor face un legământ cu poporul Israel, pentru că și el deține o parte din aurul lumii.

Cei care citiți Biblia, puteți duce aceasta în bisericile voastre, fiindcă prin ceea ce vă spun vă arăt că cred la fel ca voi.

Așa se va întâmpla, iar noi am ajuns deja acolo, ceea ce înseamnă că suntem niște organizații cu semnul fiarei peste noi, cu semnul primei fiare. Conciliul Bisericilor în care se unesc toți pentru putere, este chipul primei fiare, pentru că vorbește și face același lucru pe care l-a făcut ea. Este chiar aici, în brațele noastre. Oh, copii, copii...

Cât este ceasul? Samson stătea acolo și se gândea: „Oare mai este vreo șansă?”

după care și-a zis: „Acel Dumnezeu mare este Omniprezent. El este Dumnezeul cel veșnic și pentru că îmi văd greșeala, mă voi pocăi.” Și a început să strige către Domnul.

Noi avem șansa să facem același lucru. Nu avem aceeași viziune ca Samson, dar ce bine ar fi să vedem această șansă, fiindcă am putea începe chiar acum. Înțelegeți?

Ei stau acolo, bat din palme și se întreabă ce va urma. Veți afla într-o zi, când veți ieși pe partea cealaltă a tunelului. Voi aveți întruniri mari și sclipitoare, pline cu lucruri lumești și ziceți: „Știi ce? Acum avem mai mulți membri decât oricând. Putem construi clădiri în valoare de bilioane de dolari, pentru că avem mai mulți bani decât am avut vreodată, avem biserici mai bune decât unii dintre acești protestanți și ne trimitem copiii la școli, fiindcă am construit seminarii noi pentru ei.”

Lăsați-mă să vă spun ceva chiar acum. Un om cu educație și fără Duhul Sfânt, se depărtează tot mai mult de Dumnezeu cu fiecare an de educație. Așa este. Poate zici: „Eu am facultatea de teologie.” Înseamnă că ești mai departe de Dumnezeu decât ai fost înainte. Poate ați auzit vechea zicală: „Oamenii umblă cu bocanci cu cuie acolo unde îngerii se feresc să umble desculți și pe vârful picioarelor.” Așa este. Poate aveți burse de seminar, dar acestea nu aduc Duhul și nici faptele și viața lui Isus Hristos în voi.

Necazul este că biserica de astăzi nu este ca și Samson, pentru că ei nu vor să plătească prețul. Samson s-a rugat și a zis: „Doamne, lasă-mă să mor cu dușmanul!” El a știut că-l va costa ceva; știa că acel lucru avea un preț. Și pe voi vă va costa un preț: prestigiul, locul și poziția în denominațiune. „Doamne, lasă-mă să mor, pentru că ți-am văzut planul.” El a știut că-l costă ceva, iar voi trebuie să fiți gata să muriți pentru vrăjmașul vostru ca să primiți binecuvântările lui Dumnezeu. Samson era pregătit să plătească prețul cerut ca să primească din nou puterea lui Dumnezeu. El era gata s-o facă. Sunteți și voi pregătiți să faceți aceasta?

Ești tu gata să îți sacrifici programele de televiziune? Înainte era greșit să mergem la cinematograful, dar acum diavolul l-a adus chiar în casa ta. Așa este. Vedeți?

Eu obișnuiam să merg la un predicator bătrân care cânta:

„Am lăsat barierele jos și am făcut compromis;

Am lăsat barierele jos și oile au ieșit din țarc.”

Cum au intrat caprele înăuntru? Simplu. Pentru că am lăsat barierele jos. Asta-i tot.

Aud pe cineva care spune: „Stai puțin, frate Branham, noi avem treziri.” Da, și ce este aceasta? O trezire denominațională. Așa este. Uitați-vă la moralul vostru și la ce faceți acum. Este cu adevărat o trezire? Este cu adevărat un timp de separare? Este cu adevărat un timp în care se pot asocia cu toții ca să aibă părtășie? Dacă organizația voastră este așa, este în ordine. Voi vă îndepărtați tot mai mult de Cuvânt, numind episcopi noi și așa mai departe. Vedeți?

Samson știa că în starea decăzută în care se afla nu putea aduce la suprafață puterea de care avea nevoie în ceasul acela de încercare. Bărbați, femei, frați și surori, ascultați ce am să vă spun: în starea denominațională în care se află, biserica nu poate aduce la suprafață puterea cu care să provoace această generație. Bărbații și femeile care au o inimă sinceră și curată, îl doresc pe Dumnezeu. Poate o să ieșiți de la unitarieni ca să mergeți la dualiști; poate o să ieșiți de la dualiști ca să mergeți la trinitarieni, dar tot ce faceți de fapt este să mutați o hârtie dintr-un loc în altul sau să vă purtați ca un copil răsfățat. Așa este. Voi nu ajungeți nicăieri cu această atitudine, deoarece puterea noastră căldicică și decăzută nu poate face față încercării acestei ore, și aceasta pentru că denominațiunile nu pot purta legitimarea Cuvântului.

Aseară am încercat să vă spun că Isus Hristos a făgăduit că așa va fi în zilele din urmă. Voi știți aceasta din Biblie. De cincisprezece ani încoace, națiunea aceasta a devenit din ce în ce mai rea. Așa este. Ei pur și simplu nu doresc aceasta, ci spun: „Bine, dar el are părtășie cu unitarienii!” sau: „Are părtășie cu trinitarienii și face asta sau cealaltă.” Noi avem părtășie cu Hristos, fără să conteze organizația în care suntem. Dumnezeu vede toate acestea, iar credincioșii adevărați sunt ca micuța femeie prostituată despre care am vorbit aseară. Sămânța aceea de viață stătea ascunsă acolo, dar de îndată ce a strălucit Lumina, ea a crezut. Aceasta a fost tot. Și în timp ce mii de oameni stăteau acolo și râdeau, ea a luat foc fiindcă a înțeles că El era Mesia. Ea știa făgăduința și știa că El o va împlini când va veni.

Mă întreb dacă știm și noi aceasta, sau suntem atât de încâlciți în organizația noastră, încât ne este interzis chiar și să ne uităm la aceasta. Mă întreb dacă vă uitați la reviste, poze și alte lucruri lumești murdare în loc să citiți Biblia, cum ar

trebui să faceți, pentru că este scris că „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*”

Copiii noștri au devenit o grămadă de Ricky și Rickite. Voi știți că acesta este adevărul. Ei sunt o grămadă de puturoși, „buni de nimic”, interesați numai de mașini și alte lucruri de felul acesta. Unde îl găsești pe băiatul penticostal? Pe stradă, cu acei pierde-vară. Dar pe sora lui? La sala de dans unde dansează rock and roll. Unde este mama și tatăl lor? Tata este pe terenul de golf sau în alt loc asemănător, iar mama se află la un club de cusut unde este membră, deși toți ar trebui să fie adunați acasă, sub îndrumarea Duhului Sfânt și cu Biblia în mână. Aici am ajuns noi. Nu vă critic, ci vreau să vă scutur puțin ca să înțelegeți.

Filistenii nici nu și-au dat seama de ceea ce se petrecea, dar se întâmpla ceva, pentru că inima îi spunea lui Samson: „Mai este o șansă!” Vedeți, el a încercat să simtă dacă mai era Ceva acolo.

Poate că unele femei trec prin încercări, dar încercați să vedeți dacă făgăduința Lui mai este valabilă; încercați să simțiți dacă El este încă Același ieri, azi și în veci.

Samson a simțit aceasta și a știut că acolo era Ceva, așa că și-a ridicat capul. Nu mai avea ochi, dar cei din jur au observat că din orbitele lui goale curgeau lacrimi care se prelingeau pe obraji. Samson stătea cu capul ridicat, și în timp ce lacrimile îi curgeau din orbitele goale, își mișca buzele: se pocăia. El știa că IaHVeH era încă viu și era conștient că greșise, dar filistenii erau prea beți ca să observe căința lui.

Tu să continui să te rogi, chiar dacă membrii bisericii tale și colegii tăi nu observă aceasta. El voia să vadă Cuvântul manifestat încă o dată în fața acelor păgâni necredincioși și beți. Biserica de astăzi însetează după o curățire de modă veche ce trebuie să pornească de la amvon și să ajungă până la omul de serviciu; o curățire care să aibă loc din interior spre exterior și care să omoare tot Hollywood-ul din voi.

El stătea acolo și se ruga: „Doamne, Tu ai fost odată cu mine și mi-ai dat putere. Eu am mușchi, dar ei sunt slabi, de aceea am nevoie de puterea aceea.”

Noi avem membri, dar sunt slabi pentru că iubesc lucrurile lumii mai mult decât pe cele ale lui Dumnezeu. Voi spuneți: „Nu!” Nu-i așa? Uitați-vă la aceste biserici și veți vedea că am dreptate. Nu încercați să negați, pentru că faptele voastre vorbesc mai tare decât cuvintele pe care le spuneți. Desigur, voi aveți mai mulți

membri, mai mulți mușchi, dar unde este puterea Domnului? Mușchii voștri mari nu fac față încercării acestui ceas, care este credința necesară pentru răpirea care va avea loc înainte ca judecata să lovească pământul.

Eu spun că judecata este gata să lovească pământul, pentru că așa cum a spus și fratele Jack Moore: Dacă Dumnezeu ar lăsa America să scape cu lucrurile pe care le face acum, ar fi obligat moral să ridice Sodoma și Gomora și să le ceară scuze pentru că le-a ars." Așa este. Următorul lucru care urmează este judecata.

Dumnezeule, scoate din mine toate lucrurile lumești. Dă-mi credința pentru răpire, Doamne, pentru că doi vor fi într-un pat: unul va fi luat și unul va fi lăsat. Doi vor fi în mașină: unul va fi luat și unul va fi lăsat, și totul se va întâmpla într-o clipită. Voi întrebați: „Când se va întâmpla aceasta, frate Branham?”

Poate vă voi critica prin ceea ce voi spune... Pot să spun? (Păstorul răspunde: „Spune, frate Branham”). Ceea ce vreau să vă spun este că într-o zi veți zice: „Oh, dar mi s-a spus că înainte de venirea Domnului se va întâmpla una și alta și că va fi o mare încercare, dar vom trece prin ea.”

Voi știți că Isus a fost întrebat odată: „*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*” iar El le-a răspuns: „...*vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut.*” (Matei 17.10,12).

La fel se va întâmpla și acum: într-una din aceste zile veți spune: „Ei bine, dar eu am crezut că biserica trebuie să facă una și alta, și că trebuie să fie o răpire. Am crezut...”

Vedeți voi, răpirea va avea loc în taină. Dacă am lua un om din Hot Springs, unul din altă parte, unul de aici, altul de dincolo, ajungi la câteva milioane care vor fi luați de pe pământ. În lume dispar în fiecare zi în jur de cinci sute de oameni, iar noi nici nu știm aceasta. Vedeți, răpirea îi va trezi pe toți cei care dorm în țărâna pământului și sunt în ordine cu Dumnezeu.

Astfel, oamenii vor spune: „Ei bine, eu am crezut că va avea loc o răpire!” dar ea a trecut deja, iar voi nici măcar nu ați știut și ați rămas aici. Vedeți? Este la fel ca în povestea din cartea aceea „Romeo și Julieta,” în care el a venit noaptea, în timp ce oamenii din lume dormeau. Biserica doarme și ea în lucrurile lumești, dar dintr-o dată se aude strigarea și Mireasa pleacă.

Fiți atenți! Voi auziți că în adunarea oamenilor de afaceri se spune adesea: „Oh, părintele cutare și cutare... Prezbiterienii încep să primească Duhul Sfânt; luteranii încep să primească Duhul Sfânt.”

Oameni adormiți! Nu știți că Isus a spus că atunci când vor veni acele fecioare să cumpere untdelemn, va veni Mirele și Mireasa va pleca? Amintiți-vă că cei ce ascultau aceasta nu au înțeles. Așa este. Poate au simțit niște emoții, dar nu au înțeles deloc; iar când au venit să cumpere untdelemn, a fost prea târziu.

Ei sunt aici: prezbiterienii, luteranii și toți ceilalți. Citiți publicația „Glasul”, scoasă de oamenii de afaceri. Nepoții pentecostali cred că este un lucru măreț dacă sunt împreună cu frații denominaționali. Poate într-o zi vă veți zice: „Eu m-am gândit la aceasta.”

Da, dar acel eveniment a trecut și voi nu ați știut nimic. Mă voi opri aici, pentru că nu am venit în mijlocul vostru să vă învăț. Nu dați cu piciorul la această șansă, pentru că aceasta este ziua; acesta este ceasul. Acum mai este o șansă, dar s-ar putea ca la ora 5.00 să fie prea târziu. Acum mai este o șansă.

Spuneți: „Doamne, eu știu că Tu ești Dumnezeu. Sunt departe de Tine, dar știu că aceste fibre ale mele au fost odată pline de puterea lui Dumnezeu. Eu cunosc aceste lucruri, îmi pasă de ele și încă mă numesc pentecostal.”

Femeile spun: „Eu îmi tai părul,” în timp ce bărbații zic: „Eu fac aceasta și aceea.” Bărbaților care vă numiți pe voi înșivă fiii lui Dumnezeu și le lăsați pe soțiile voastre să poarte pantaloni scurți, să vă fie rușine!

Nu demult, am fost să vizitez o anumită mare biserică denominațională. Ei țineau o mare adunare, iar păstorul m-a luat și m-a prezentat soției lui, care era și pianista din biserică. Femeia avea o rochie atât de strâmtă pe ea, încât aproape că îi ieșea pielea pe dinafară, era plină de machiaj și purta tot felul de lucruri în urechi.

Când am văzut-o, i-am zis bărbatului:

„Frate, vrei să spui că soția ta este o sfântă?”

„Da, domnule.”

„Bine, dar arată ca o târfă!” am continuat eu, „Eu nu am văzut niciodată așa ceva în numele cincizecimii și a sfințeniei.”

O, frate, noi avem nevoie de o curățire care începe de la amvon până la subsol. Poate veți spune: „Bine, dar eu sunt pentecostal!” În fața lui Dumnezeu, acest lucru nu înseamnă mai mult decât a fi un porc și nu are nimic a face cu Hristos. Este doar un nume. Tu trebuie să fii pentecostal în inimă și să porți roadele Duhului Sfânt.

Fiți atenți! Samson era conștient de ceea ce avea să se întâmple dacă Dumnezeu îi răspundea la rugăciune. Voi sunteți conștienți? Sunteți conștienți că organizația voastră vă va excomunica? Vă dați seama că organizațiile intră în Consiliul Ecumenic al Bisericilor? Sunteți conștienți în ce intrați? Știți ce vă va costa dacă faceți aceasta? Știi că femeile cu care jucai cărți te vor numi demodată și în alte feluri? Și aceasta, pentru că nu îți lași copiii să poarte pantaloni scurți și așa mai departe. Știi că te va costa, nu? Înseamnă că ar trebui să cugeți înainte de a porni pe această cale. Desigur. Mai bine vorbește cu Dumnezeu despre aceasta înainte să mergi mai departe.

El a știut că rugăciunea îi va fi ascultată, pentru că era sincer și pregătit. O, dacă ar putea să intre biserica în acea stare! Dacă ești pregătit pentru aceasta, dacă ești sincer, dacă ești hotărât și ai ochii deschiși la ceea ce încerc să spun pe ocolite, spune: „Doamne, mie nu-mi pasă ce se întâmplă, fiindcă sunt pregătit. Eu văd semnul și știu că este mai târziu decât am crezut. Este timpul să merg acasă.”

Samson a strigat: „Doamne, ei mi-au scos ochii, dar știu că Tu ești Dumnezeu și că ai puterea să mă eliberezi din aceste lanțuri. Încă o dată, Doamne! Numai o dată!”

Încă o dată, Doamne, numai o dată! Îngăduie să avem și pe această parte a dealului o adunare ca cea din camera de sus. Și fie ca din ceruri să se pogoare un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic care să umple casa și care să fie o dovadă vizibilă a lui Hristos Cel înviat.

„Încă o dată, Doamne, numai încă o dată!” a strigat el. Și în timp ce striga sincer și cu ochii orbi, a zis: „Doamne, numai încă o dată, deși știu care este prețul!”

Dumnezeu răspunde la rugăciuni. Astfel, Samson a simțit cum fibrele i se încordau, mușchii începeau să-i prindă putere și picioarele i se întăreau. Atunci i-a zis copilului care îl conducea: „Du-mă la stâlp!”

Condu-mă, Doamne, la stâlpul de la Calvar. Condu-mă, Doamne, la stâlpul unde pot fi crucificat, până când viața mea veche și lumească, moare împreună cu tot ce

sunt. Condu-mă la stâlp, Doamne!”

Când a simțit cum i se încordau mușchii sub puterea lui Dumnezeu, nu a trebuit să vadă ce se întâmpla, pentru că a simțit. Iar când a început să-și miște umerii, clădirea s-a prăbușit, așa că în ziua aceea a omorât mai mulți filistenii decât în toate zilele vieții sale.

Mai am aici vreo trei sau patru notițe pe care nu apuc să le folosesc.

Prieteni, mai este o șansă chiar acum, în această adunare. Chiar în ceasul acesta este o șansă, și dacă suntem gata să plătim prețul, putem vedea încă o dată împlinindu-se Fapte 2.

„Încă o dată, Doamne! Noi am greșit. Ne-am organizat, am rupt frăția și ne-am separat părtășia. Ne-am făcut o grupare și luptăm unii cu alții, în timp ce diavolul stă și se uită la noi cum ne biciuim unul pe altul. Doamne, este posibil să fim adunați încă o dată toți cei o sută douăzeci adunați într-un cuget? Este posibil să vină un sunet ca un vâjâit din cer? Încă o dată, Doamne, încă o dată!”

Oh, ascultă-mă, Doamne Dumnezeule! Încă o dată! Trimite încă o dată Duhul în putere și glorie peste această adunare.

- Amin -